

k němu na to, že musí se toho domáhati většina příslušníků dotyčné živn. kategorie, pak z toho plyne, že jednotlivec podobného nároku nemá, a to zejména tehdy ne, když chce dosáhnouti zřízení společenstva smíšeného, jehož tvoření intenci zákona neodpovídá. Proto členové smíšeného společenstva živn. nemají nárok na změnu teritoriálního obvodu tohoto společenstva a zřízení nového smíšeného společenstva pro část tohoto obvodu.

Není-li však právního nároku takového, nemohli st-lé odepřením povolení ke zřízení nového společenstva různých živností v K. býti ve svých subj. právech zkráceni. Ježto však nss může dle § 2 zák. o ss poskytovat ochranu toliko v případě porušení subj. práv, st-lé však námitkami svými neuplatňují žádného právního nároku, nýbrž pouhý svůj zájem na zřízení nového společenstva různých živností, který však soudní ochrany nepožívá, bylo stížnost odmítnouti jako nepřipustnou.

Č. 5837.

Učitelstvo: * Nárok na substituční přídavek dle čl. X. zák. č. 251/1922 nepřisluší osobě učitelské, přikázané na místo, které dosud ani definitivně, ani zatímne nebylo obsazeno.

(Nález ze dne 1. září 1926 č. 14.877).

Věc: Karla H-ová v L. (adv. Dr. Karel Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o substituční přídavek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-lka, def. učitelka obecné školy v L., byla ošv-em pro něm. školy v Š. se schválením zšr-y přikázána občanské škole dívčí v Š., aby tam vyučovala na zatímní pobočce, která byla nově povolena výnosem zšr-y ze 13. listopadu 1922. Tato její činnost trvala od 1. září až do 31. prosince 1922. St-lčinu žádost za přiznání substitučního příplatku zamítla zšr výnosem z 24. května 1924, poněvadž jmenovaná, jsouc ustanovena na místě požitkově volném, neměla nároku na tento přídavek po rozumu čl. X. zák. č. 251/22 ve spojitosti s čl. VIII. tohoto zák.

St-lčin rekurs byl nař. rozhodnutím zamítnut z důvodů výnosu vzatého rekurem v odpor, ježto st-lka nikoho nezastupovala.

Rozhoduje o stížnosti, řídil se nss těmito úvahami:

Nař. rozhodnutí opírá svůj výrok o dva samostatné důvody: a) jednak o důvod přijatý v rozhodnutí první instance, že místo v Š. jest místem požitkově volným, b) jednak, že st-lka v Š. nikoho nezastupovala.

Pokud stížnost brojí proti zamítacímu důvodu pod a), setrvává nss na názoru, vysloveném v nál. Boh. 4604 adm., že místem, jehož požitky jsou volné, míní článek VIII. odst. 2 al. c zák. č. 251/1922 ono místo, na které je ustanoven učitel, k jehož zastupování má býti kdo ustanoven, nikoli místo, na které se kdo ustanovuje k zastupování. Úřad tedy neprávem přijal za vylučovací důvod stran st-lčina nároku okolnost, že místo, na které byla povolána, jest místo s volnými požitky.

Naproti tomu jest zamítací důvod uvedený pod b) v souhlasu se zákonem, neboť směrodatná norma článku X. (prvý odstavec a srovnej

těž druhý odstavec) výslovně váže nárok sporného způsobu na předpoklad, že reflektant *z a s t u p u j e j i n é h o u č i t e l e*, a jen diferencuje výši substitučního přídatku podle kvality učitelského místa, které je substituováno. Vzhledem k tomu, že tu zákon důsledně používá výrazů »zastupovati«, »substituční«, aniž pojmu zastupování resp. substituce blíže omezuje, pokud se týče určuje odlišným způsobem od jeho běžného významu, nutno i pro normaci zákona předpokládati běžný význam substituce v ten rozum, že jde o zastupování služ. místa, k jehož pravidelnému zastávání byla již jiná určitá učitelská osoba definitivně neb zatímne ustanovena. Ostatně stížnost jest na omylu i v tom, pokud se domnívá, že po rozumu substitučního normálu pro zaměstnance státních učelišť z 3. června 1839 by tomu bylo jinak, neboť norma (§§ 1, 2 a 3) výslovně shledává substituci jen buď v povolání na místo určité zaneprázdněné osoby učitelské, buď na místo, na němž již někdo působil, kteréž však se uprázdnilo a o jehož *n o v é* obsazení jde. Poněvadž však v daném případě st-lka — jak vidno ze spisů — byla povolána na místo dosud ani definitivně ani zatímne neobsazené, na kterém ještě žádný učitel nepůsobil, *n e j d e o s u s t i t u c i* a to ani s posléze zmíněného hlediska. Vůči vytčenému takto stavu *p r á v n í m u* arcí na váhu padati nemůže nějaká případná nesrovnalost faktická, jak ji zdůrazňoval st-lčin zástupce při líčení, kteráž prý se zračí v tom, že bez jakéhokoli vnitřního důvodu zastavatel neobsazeného místa, na němž dosud žádná definitivní nebo zatímní síla učitelská nepůsobila, postaven je nepříznivěji než zastavatel místa původně takto již obsazeného a v přítomnosti uprázdněného.

Zůstává tedy nař. rozhodnutí *p o p r á v u* opřeno samostatným důvodem pod b), stížnost jest bezdůvodná i slušelo ji zamítnouti.

Č. 5838.

Š k o l s t v í : * Místní školní radě nepřísluší právní nárok na zřízení závěrné třídy při obecné škole.

(Nález ze dne 3. září 1926 č. 13.877).

V ě c : Místní školní rada v Ch. proti ministerstvu školství a národní osvěty o zrušení školní třídy závěrné.

V ý r o k : S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y : Min. škol. nař. výnosem v pořadí instancí rozhodlo, že se zamítá žádost mšr-y v Ch. z 23. ledna 1924, aby byla dále ponechána závěrná třída při měšť. škole dívčí v Ch., pročež budiž tato třída neprodleně uzavřena, běžíť o třídu, jejíž zřízení není zákonem předepsáno, která tedy nemůže býti ani zřízena, ani trvati bez souhlasu všech vydržovatelů školy, a jeden z těchto vydržovatelů — zsv v Praze — odepřel souhlas k tomu, aby třída ta byla dále ponechána při škole.

Kvalita závěrné třídy byla prozatímni pobočce k první třídě oné měšť. školy v Ch. přiznána výnosem zšr-y v Praze ze 17. července 1916 a bylo trvání této prozatímni pobočky sukcesivně prodlužováno vždy na další rok, pokaždé po předchozím svolení zsk resp. zsv-u v Praze. Posléze stalo se tak s platností do konce kalendářního roku 1923.